

Marià Baig, l'altre centenari pictòric

El 2006 és l'any del centenari del pintor figuerenc Marià Baig (1906-1991), artista polifacètic que representa bé el tarannà inquiet de la persona amb sensibilitat i empena. Una gran retrospectiva de la seva obra, al Museu de l'Empordà, és l'epicentre en el qual giren una munió d'activitats culturals.

El company de classe de Salvador Dalí, Ramon Reig o Joaquim Bech de Careda (que juntament amb ell conformen la denominada escola empordanesa de pintura), i que a banda de pintor, i de qualitat, va ser literat, caricaturista, publicista, cartellista, es mereix fruit d'un any que celebri el seu centenari. A l'ombra, inevitablement, pel seu poder mediàtic, del centenari dalinià.

El plat fort és l'exposició antològica «Marià Baig: una singular pluralitat», al Museu de l'Empordà, entre abril i juliol, comissariada per Inès Padrosa, que coordina les iniciatives de l'Any Baig i que ha pogut triar entre unes 200 obres del figuerenc. Una mostra potent que, de ben segur, serveix perquè alguns empordanesos hagin fet aparèixer a la llum pública altres quadres de l'artista, no catalogats encara. A més de mostrar a l'espectador un pintor que dominava el dibuix com pocs, hi aflora el microcosmos empor-

danès, des dels gitanos del Garrigal fins a l'ombra de les bruixes que es deixaven veure a l'Empordà més entramuntanat i màgic.

Paral·lelament a la gran antològica, s'encadenen

diferents actes, com les taules rodones la recuperació d'un dels seus olis, inèdit, per al cartell de Fires i Festes de la Santa Creu; l'exposició complementària que el Patronat de la Catequística dedica a la relació de l'entitat amb Marià; no oblidin que des de ben jove escriu a *Vida parroquial*; l'Aplec de la Sardana del 2006, editat pel Foment de la Sardana Pep Ventura, fa el seu cartell amb una de les obres bagianes, iniciativa que també adopta la Mostra de Vi de l'Alt Empordà; els amics del Museu Dalí

organitzen una conferència, sota la cúpula del Museu, sobre l'artista i la seva relació amb Dalí, i, com a bon epíleg, cal emplaçar una placa commemorativa a la casa del pintor. Enguany, la capital altempordanesa batega moguda per l'univers inquiet d'un artista que, malgrat haver perdut la visió central dels seus ulls el 1949, va fer de les arts una extensió del seu jo. Una ocasió excel·lent per recuperar un creador eclipsat per obres més mediàtiques.

Moisés de Pablo

La cistella de pa (c. 1949), oli de Marià Baig.

